

TOMPA GÁBOR VERSEI

A SMINK AZ ARCON

a smink az arcon úgy áll
mint felhők állnak égnek
egyetlen szélfúvásra
odébb áll néhány réteg

ám újra egybegyűlnek
mint bárányok a réten
kezesek tiszták balgák
az égi tükörképen

de amott lent a földön
sár van olvad a festék
e kozmikus mosolygást
nem arcra méretezték

s míg megölték a bárányt
a szeget kézbe verték
a rezzenetlen arcon
smink helyett csak verejtek

A HIÁNY SZONETTJE

Mint fojtó háló, olykor körbevesz
a hiány, és te mindhiába vergődsz
sok karja közt, mint gyermek, mert nem ez
fog megmenteni, jól tudod, s az „erkölcs”

is azt kívánja, hogy egy szót se szólj
arról, mi bánt, csak pusztá hallgatással
könyveld el ezt a látszólag komoly,
de oly személyes bajt, s ha semmi mással,

hát vak reménnyel űzd el ezt a percet,
vagy ezt az évet, ezt az életet,
hazudj magadnak, s íme, egyre beljebb

haladsz a hálón, tűrő érdemek
magányosabbá tesznek, mint a versek,
melyekben írva áll: ez vérre megy.

EZT A CSENDET

Ne a nappalt.
A fényt magát.
A homályt szürcsölő
hiányt.
Amikor fáradt kezekben
remeg a csillagpermet.
Az éjszakába valahol
forró szögeket vernek.
Ezt a csendet. Ezt tanuld.
Szép, mint egy hóhérvallomás.
Kínzóid szelíd mosolyát
immár sosem felejtet.
Mindig, mindenütt, feleim,
egyetlen nap van hátra.
Rozsdás szívünkben felragyog
a szeretet magánya.